

Gyászol a „Midas-család” is

A Midas nevében szeretnénk kifejezni őszinte részvétünket barátunk, Balló Áron főszerkesztő hirtelen halála okozta fájdalmukban. E tragédia mély nyomot hagy a Midas-családban, és felfoghatatlan, hogy nem képviseli lapját már a következő Európai Kisebbségi és Regionális Nyelvű Napilapok Egyesületének találkozáján. Barátságos természete, személyes elkötelezettsége és tenni akarása mind a Szabadság, mind pedig a Midas védelmezőjévé emelte őt.

Még pár héttel ezelőtt Apenrade-

ban, az utolsó Midas-találkozón büszkén mutatta be szülővárosát, Kolozsvárt, és kezdeményezte, hogy ott tartassuk meg 2007-ben a következő összejövetelt. Az utolsó pillanatig Áron és Szabadságbeli kollégái azért harcoltak, hogy támogatást szerezzenek, s helyi és nemzetközi szinten is elismertessék sajtóterméküket. Ezt a célt már csak az elhunyt főszerkesztő neje, Maksay Katalin teljesítheti be.

A fájdalmas veszteség ellenére az egész szerkesztőség továbbra is dolgozik azon, hogy jövőre Kolozsváron

rendezzék meg az Európai Kisebbségi és Regionális Nyelvű Napilapok Egyesületének találkozáját, amelyet minden bizonnyal a fiatalon körünkől eltávozott főszerkesztő emlékére ajánlanak.

A Midas valamennyi tagjának nevében őszinte részvétünket fejezzük ki Áron özvegyének, családjának és a Szabadság szerkesztőségének.

Bolzano, 2006. július 11.
Toni Ebner, Midas-elnök,
Günther Rautz, Midas-főtítkár

Becsülettel és komoly munkával „építette” ezt a várost...

Különböző időszakban, de ugyanazon Alma Mater készített fel mindkettőnk az életre: a kolozsvári Zágoni Mikes Kelemenről nevezett néhai Római Katolikus Piarista Főgimnázium utódiskolája, a volt 11-es, majd 3-as számú, 1989 után pedig a jelenlegi Báthory István Elméleti Líceum.

Ez a tanintézmény még a csaknem fél évszázados totalitárius rendszer éveiben is az erdélyi magyarság egyik elit iskolájának számított, melynek falai tovább lehelték az emberség és a tudás szellemiségét.

Balló Áron mindvégig hű maradt iskolánkhoz, annak útravalójához. Amint a Báthory István-Líceum fennállásának 425. éves jubileumán, 2004. áprilisában hangsúlyozta: „Iskolánk múltjának megidézése nem a

múlttal való dicsekvés akar lenni, hanem reményt akar ébreszteni...”. Részére a Mindenható Isten küldetését adott, amelyet eredményesen teljesített, akárcsak az elmúlt korok alkotói.

Munkájával odaadón szolgálta a piarista szellemiség két vezérelvét – a nemzeti eszmét és az egyetemes emberi haladást.

Nem feledjük, hogy a Balló Áron főszerkesztő és munkatársai által vezetett/szerkesztett kedves megyeközi közéleti napilapunk az évek során felvállalta a katolikus egyház működésével, hitéleti és szociális szolgálataival kapcsolatos tudósításokat, híreket is, ugyanakkor kiállt az egyházunkat és népünket érintő nehéz helyzetekben.

Sajnos életében elmulasztottam

mindezt megköszönni, ezért most, „post mortem” teszem meg.

Balló Áron becsülettel és komoly munkával „építette” ezt a várost és az országot, azok közé tartozott, akik jövőt akartak/akarnak teremteni a magyarságnak a Kárpát-medencében.

ÁRON TESTVÉRÜNK lelke üdvéért, temetése napján, július 13-án, csütörtök reggel, a fél 8 órakor kezdődő szentmise keretében imádkoznak a római katolikusok a kolozsvári Szent Mihály-plébániatemplomban.

Isten irgalmas szeretete adja meg Neki az örök élet jutalmát.

Conf. Fodor György,
O. Sch. P.
A Romániai Szerzetesrendek és Kongregációk Legfőbb Elöljárói Konferenciájának titkára

Búcsú Balló Árontól

Két nappal a megdöbbentő hír megérkezése után sem tudom érdemben feldolgozni magamban egy jó kolléga és barát értelmetlen halálát. Áron erejének teljében ment el közülünk, egy szempillantás alatt, hosszú nappali újságíró munka után, éjnek idején, Kolozsvár fele tartva. Úgy ment el, hogy milliányi teendőjét immár soha nem tudja elvégezni. Kolozsvári, erdélyi újságíró-kollégái koporsója előtt búcsúzhatnak tőle, emlékéit ápolhatják, ő maga derűs, jó modorú, segítőkész emberi mivoltában nincs többé. Több mint tíz évet dolgoztunk együtt a kolozsvári Szabadság napilap szerkesztőségében, ebből legalább ötöt vezető beosztásban: ő főszerkesztőként, én meg fő-

szerkesztő-helyettesként. Szakmai, emberi és magánügyeinket is gyakran egymással beszélgettünk meg, jó kollégák és barátok voltunk. A sok-sok együtt töltött órát és napot számba véve, mindenekelőtt Áron nyitottságát kell most kiemelni: nyitottságát, sokoldalú tájékozottságát, műveltségét. Kiváló újságíró és kiváló lapszerkesztő volt. Egyenes, igaz ember, aki a BBC-féle objektív, mérték-tartó újságírás elkötelezettjeként egyengette a fiatal újságíró-kollégák szakmai előrehaladását. Sokat utazott, több európai és amerikai szerkesztőségben is megfordult, idehaza pedig ezekből a tapasztalatokból próbált építkezni. Együtt dolgoztunk, és gyakorta együtt mulattunk szerkesz-

téségi piknikeken, hétfégi találkozón, bográcsgulyás mellett. Hogy hosszú közös munka után eljöttem a Szabadságtól, legtöbbször már csak a telefon és a drótposta maradt. A szemlélyes kapcsolat azonban töretlenül tovább élt. Néhány hete egy hosszabb beszélgetésre készültünk újságírásról, lapszerkesztésről, véleményeséről. A találkozó a napi rohanás miatt azonban nem valósult meg idejében. És immár nem fog megvalósulni többé soha. Búcsúzom tőled, Áron. E rövid földi pályafutás után immár az égiek viselhetik gondjaid. Emléked megőrizdik.

Makkay József
(Erdélyi Napló, július 11.)

Áron elment... nagyon messzire... fel a mennybe – mondok a kisfiának, aki azonnal rákérdez: „Akkor most ki lesz Katinak a felesége?”

Kérdézném én is valakitől: ki lesz ezután családomban legjobb barátja, nagyobbik fiam keresztapja, segítőkész kollégám, közösségünk fáradhatatlan munkálkodója? Hová lettél Áron?

Nézem az eget, és keresem mosolygó arcodat, de nem láthatom, mert könnyek áztatják a szemem. Biztos bátorítász minket onnan, de nem hallok szavaidat, mert zokogva sír a lelkem, és nagy a hangzavar körülöttem. Mindenki rólad beszél. És rólad írnak sokan, nagyon szépeket. Én nehezen találok a szavakat. Visszapörögnek előttem az évek, a sok közös emlék, mely összekapcsolt minket, családomat a családdal. Az is eszembe jut, hogy 15 évvel ezelőtt te vezettél a rádiózás útjára. Győzködtél, legyek társszerkesztőd a

Diákperiskópban. Hát lettem, és éveken át tanultam tőled a szakma titkait. Aztán elköszöntél a rádiótól, mert főállásodnak akartad szentelni minden időt és minden energiád. A lapszerkesztés, a Szabadság volt a te nagy szerelmed, ahhoz maradtál hű-

széges mindvégig. Mennyire csodálatos és tiszteltünk mindannyian ezért. Bár számtalan lehetőség adódott a jobb és könnyebb megélhetésre, te minden alkalommal a Szabadságot választottad. Pontosan tudtad, mit miért teszel, és nyilvánvaló volt, hogy nem a pénzkeresés vágya hajtotta lépteid. Így lettél te az erdélyi magyar újságírás és közösségünk ki-

Árontól búcsúzunk

tartó harcosa. Sokat dolgoztál, nagyon sokat, és minden újabb kihívást jó szívvel fogadtál. Gyakran mondogtad viccesen: „én semmi jónak elrontója nem vagyok.” Hát most az egyszer, Áron, nagyon elrontottad. Tudjuk, akaratlanul.

Mindig felnéztem rád, most még magasabbra emelem a tekintetemet, és ott kereslek a felhők között. Igyekszem követni példádát, keresem a rosszban is a jót: örülök annak, hogy ismertelek, hogy kollégád és családdal együtt barátod lehettem. Büszke vagyok arra, hogy közelebből ismerhettelek, és többet tanulhattam tőled, mint sokan mások. Nemcsak szakmát, emberséget is... Bízom abban, hogy egyszer csak megtalálom tekinteted ott fenn a magasban, és akkor nyugodtabban léphetek tovább.

Nyugodj békében, drága barátom!

Pákai Enikő

Balló Áron

Még mindig félünk magyarul?

(...)Vannak helyek, ahol a hivatalos nyelv használata kötelező, ajánlott, megint más helyen viszont csak mi magunk érzünk olykor kényszert, hogy szégyenkezzünk magyar beszédünk miatt. Gheorghe Funar volt polgármester már több mint másfél éve nem mérgezi a közhangulatot, mégsem ismerek olyan magyar üzletembert – márpedig Kolozsváron létezik jó néhány, hál’ istennek –, aki saját hatáskörén belül, mondjuk, jól menő boltjában két-nyelvű feliratokat helyezett volna el. Olyat viszont nem egyszer tapasztaltam, hogy ünnepi rendezvényeiken, ahol a meghívottak zöme ráadásul ért magyarul, minden beszéd, megemlékezés csakis románul hangzik el. (...) Főleg a téli ünnepek idején szokás, hogy sok helyen, utcai hangszórókból is csak úgy ontották a román kolindákat. Ezeket csupán a központi üzletházban és némely magyar tulajdonost maga mögött tudó üzletben „merték” fűszerezni, mondjuk, angol karácsonyi dalokkal, egy-egy magyar Mennyből az angyalt sehol sem adatott meg hallani. Pedig ezt nemcsak a polgármesteri hivatal Deák Ferenc utcai zenei szolgáltatásától várjuk el méltányossági alapon, arányosan, de jól esett volna több magyar boltban is a saját zenénket is hallani, hátha legközelebb jobb kedvvel térünk be oda. Sajnos az is előfordul, hogy még azokat is megszólják türelmetlenebb többségi társaink, akik egymás közt magyarul beszélgetnek. Egy neves kolozsvári valutaváltó hálózatnak sikerült azzal kizárnia végleg az ügyfelei közül, hogy hölgyalkalmazottja rámszólt, ne beszélgessek a feleségemmel magyarul, miközben sorban álltunk, mert zavarja a pénzszámlálásban. (...) Nem jellemző az RMDSZ-re sem, hogy a magyar nyelv használata miatti hátrányos megkülönböztetéssel túlságosan foglalkozna, egyes helyeken civil szervezetekhez, mint a Pro Európa Liga, újabban pedig – szerencsére – az Országos Diszkriminációs Tanácshoz lehet fordulni ilyen jellegű panasszal. De túl minden jogorvoslaton, panaszon és felháborodáson a legfontosabb itt is az, ami rajtunk, mindennapi embereken múlik. Mert ugyan hányan éltünk létező jogainkkal? Hányan jártak utána, hogy a helytelenül, sokszor törvénytelenül adott, elírt család- és keresztnévünket helyes, magyaros formában használják, esetleg arra visszaváltottassák? Hányszor igényeltük, hogy az igazságszolgáltatásban magyarul beszélhessünk, ha már ezt állítólag törvény biztosítja? Hány helyi és megyei tanácsosunk él azzal a lehetőséggel, hogy az illető önkormányzatban, ahol a választottak száma meghalad egy bizonyos számarányt, az ülésen anyanyelvén szólaljon fel? Még jó, hogy kivételes esetekben – mint ahogy üdvözlendő módon a parlamentben is – elhangzik egy-egy beszéd végén magyar ünnepi üdvözlő mondat is.

A követendő példa valószínűleg az „etnikai” megindokoltság és érvrendszer mellőzése lehetne, a fogyasztóbarát, gyakorlatias szempontokat szem előtt tartó nyelvi megközelítés. Van rá igény magyarul is, tessék magyarul is nyújtani azt, amit egy tömeg kér. Mint ahogy a Romtelecom tudakozóját is beindították Nagy Zsolt miniszter révén magyarul is. Ehhez azonban tudatosabb hozzáállás, az indokolatlan félszek letvetkőzése, a helyzet helyes felismerése, no meg egy kis képzelőerő kell. Bátorság hozzá!

2006. január 13.

Vállalkozásaink

(...) Ígérhetjük, hogy a tétlen szemlélődést végképp feladjuk, cselekvésben veszünk részt saját sorsunk irányításában. Vállalkozunk, néha kockáztatunk is, elmegyünk szavazni, véleményünket kifejezzük. De mivel nem élünk már a múlt század lelkesítő nagy szavainak korában, az általánosságokon túl kell lépnünk. A legegyszerűbb, magát netán hasznavehetlennek gondoló ember is tehet valamit a köz érdekében. Nem kell mindenkinek a világot megváltania. Van éppen elég apró-cseprő teendőnk. De a tízezer mérföldek is a lábunk alatt kezdődnek. (...)

1996. december 30.

Jó érzést kívánok!

Érezzük jól magunkat. Egyszerűen ennyit kívánhatunk magunknak az új esztendőben.

Annyi megpróbáltatás, áldozatvállalás, jövőnek dolgozás mellett, most már itt az ideje, no nem megpihenni, de legalább munka és további fáradás közben jól is éreznünk magunkat. A rohanás helyett szeretnénk már a megválogatott célok felé vezető körültekintőbb utat taposni. Másodrangú és frusztrált helyett büszkének, újból bizakodónak tudni magunkat.

Jól esne a két-három helyett egy munkahelyből becsületesen megélni, kedveseinkre érdemben is ráérni odafigyelni, a túlhaszaltságból és nyomorból végre egy rendes napra ébredni. Megszabadulni a bürokrácia, pénztelenség, időhiány, emberi hülyeség és a rosszakaratúak okozta nyomasztó gondtól, úzottságtól.

Jó lenne, ha mindenhol értenék a szót, a tréfát, és találnának a számítások.

Azt kívánhatom Erdélybe mindenhová, de keletebbre, a Csángóföldre, és nyugatra, Magyarországra, meg mindenfelé, ahol szeretteink élnek, és éreznek, hogy az elkövetkező év végén boldogulásuk lehessen a megalapozott dicsekvés tárgya. Megnyugvásban, a hit erősödésében válják jegyzet-hető dátummá mindenki számára a 2005-ös esztendő. Amikor már ráérünk élni is, nemcsak a megélhetésért küszködni. Amikor a nagy szavak ismét visszanyerik közhellyé üresedett voltukból eredeti értelmüket.

Persze nem pihenhetünk meg. A jelenben szeretnénk élni, de nem állhatunk meg a jövőnek is állandóan dolgozni. De most már az eddigi áldozatvállalásunk gyümölcsét is szeretnénk élvezni. Hogy annál könnyebb lélekkel tudjunk újabb áldozatot vállalni ha kell, mert már látjuk értelmét.

Ha az eddigiek nem hoztak igazán eredményt és örömet, legalább most kívánjunk magunknak boldog új esztendőt!

2004. december 29.